

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 235827 van 12/05/2020”

nr. 242 604 van 28 april 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Gemeente HEUSDEN-ZOLDER, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 september 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Heusden-Zolder van 26 september 2019, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NABLY, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat R. PELLENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende reeds 4 aanvragen in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Deense schoonzus.

Op 4 april 2019 diende de verzoekende partij een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Deense schoonzus. Deze aanvraag werd op 31 juli 2019 geweigerd. De weigeringsbeslissing werd door de politie aan de verzoekende partij ter

kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13sexies). De verzoekende partij werd vervolgens overgebracht naar het gesloten centrum van Vottem.

Op diezelfde dag werd de verzoekende partij in het vreemdelingenregister afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht.

Op 23 september 2016 diende de verzoekende partij een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Deense schoonzus. De aanvraag werd bij volmacht ingediend, middels haar advocaat.

Op dezelfde dag werd een adreswijziging doorgegeven, eveneens bij volmacht, middels haar advocaat. Aan de advocaat van de verzoekende partij wordt een ontvangstbewijs van de aangifte waarin voorzien is bij artikel 7, §1, eerste lid, van het KB van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister, afgegeven. In dit document staat dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Heusden-Zolder de aangifte ontvangen heeft waarbij de verzoekende partij haar hoofdverblijfplaats heeft overgebracht naar de gemeente Heusden-Zolder (adres) komende van afgevoerd – verlies verblijfsrecht.

Op 26 september 2019 wordt een woonstcontrole uitgevoerd op het nieuwe adres. Deze woonstcontrole is negatief.

Op 26 september 2019 neemt de burgemeester van de gemeente Heusden-Zolder de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten om reden dat uit de woonstcontrole blijkt dat de verzoekende partij niet op het grondgebied van de gemeente verblijft. Dit is de bestreden beslissing.

De beslissing is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel (...) 52, §3 (...) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving / verblijfskaart van een familielid van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 23 september 2019 door Naam en voornamen: G.A.M. (...) Geboortedatum en –plaats: 04/01/1998 – Mersin/Turkije Nationaal nummer: 98.01.04 433-57 Nationaliteit: Turkije

geweigerd.

*Reden van de beslissing:
(...)*

X Uit de woonstcontrole blijkt niet dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft (...)

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij heeft er voor geopteerd om, in toepassing van artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een syntheseseminarie in te dienen.

Artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet bepaalt eveneens dat, indien de verzoekende partij een syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, de Raad uitspraak doet op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Zoals de Raad van State reeds meermaals oordeelde, omschrijft artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet de syntheseseminarie als een processtuk *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Het begrip *“samenvatten”* kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012

houdende diverse bepalingen betreffende justitie aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een syntheseseminarie op gewezen dat *“het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”*. De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing *“opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure”* (Parl.St. Kamer, 2012-13, nr. 53-2572/002, 6-7). Aldus wordt de bedoeling van de wetswijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad te vereenvoudigen en te versnellen.

Het is duidelijk dat de middelen zoals uiteengezet in het initieel verzoekschrift niet kunnen worden uitgebreid in de syntheseseminarie. In casu is dat wel gebeurd. De verzoekende partij haalt in haar syntheseseminarie immers argumenten en schendingen aan die zij niet in haar initieel verzoekschrift aanhaalde. Zo voert zij in haar syntheseseminarie de schending aan van de richtlijn 2004/38, van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van het rechtszekerheidsbeginsel. Zij verwijst ook naar rechtspraak van het Hof van Justitie, meer bepaald het arrest Rahman. Deze argumenten kwamen niet aan bod in het initieel verzoekschrift. De Raad zal dan ook slechts de onderdelen van de syntheseseminarie bespreken die een samenvatting inhouden van het verzoekschrift zoals bepaald bij artikel 39/81, lid 5 van de Vreemdelingenwet. De onderdelen van de syntheseseminarie die hieraan niet voldoen zijn niet-ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht en van de artikelen 16 en 18 van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters (hierna: KB Rijksregister).

De verzoekende partij vat het enig middel uit het verzoekschrift als volgt samen in de syntheseseminarie:

“II. MIDDELEN BIJ SYNTHESSEMEMORIE : DE BESTREDEN BESLISSING SCHENDT DE BEPALINGEN OMSCHREVEN IN DE RICHTLIJN, VREEMDELINGENWET EN BEGINSELEN BEHOORLIJK BESTUUR

Toepasselijke wetsbepalingen :

. Richtlijn 2004/38

Overweging 14 stelt :

De door de bevoegde autoriteiten voor de afgifte van een verklaring van inschrijving of een verblijfskaart vereiste documenten dienen zeer gedetailleerd te worden gespecificeerd om te vermijden dat uiteenlopende administratieve praktijken of interpretaties een onnodige hindernis vormen voor de uitoefening van het recht van verblijf door burgers van de Unie en hun familieleden.

Art. 3 .2 a) stelt

Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

Art. 10.2 stelt:

Voor de afgifte van de verblijfskaart verlangen de lidstaten overlegging van de volgende documenten:

a) een geldig paspoort;

b) een document waaruit de verwantschap of het bestaan van een geregistreerd partnerschap blijkt;

c) een verklaring van inschrijving, of indien een inschrijvingssysteem ontbreekt een ander bewijs van verblijf in het gastland, van de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich voegen;

- Art. 47/1 Vreemdelingenwet stelt:

Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

- Art. 52 KB Vreemdelingenwet stelt:

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

- Schending motiveringsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel

Art. 3. Wet bevolkingsregisters

De hoofdverblijfplaats is de plaats waar de leden van een huishouden dat uit verscheidene personen is samengesteld gewoonlijk leven, ongeacht of die personen al dan niet door verwantschap verbonden zijn, of de plaats waar een alleenstaande gewoonlijk leeft.

- Art. 16 en 18 Koninklijk Besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters (hierna KB Rijksregister)

Overwegende dat het arrest van het Hof van Justitie Rahman Grote Kamer (co 26) stelt :

_ dat de lidstaten er evenwel over moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat op grond waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd;

- dat de lidstaten over een ruime beoordelingsmarge beschikken om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de in artikel 3, lid2, gebruikte woorden met betrekking tot afhankelijkheid en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven;

Concluant acht voormelde regels geschonden, doordat de Burgemeester in de bestreden beslissing als volgt overweegt:

Uit de woonstcontrole blijkt niet dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft.

In haar bestreden beslissing wordt op geen gedegen wijze gemotiveerd wat de wijkagent heeft vastgesteld en anderzijds gaat hij er verkeerdelijk vanuit dat concluant - omdat hij in Vottem is opgesloten - geen deel meer zou uitmaken van de gezinscel van de Unieburger.

Art. 52 KB Vreemdelingenwet stelt dan ook enkel dat er een woonstcontrole dient uitgevoerd te worden. Er wordt nergens omschreven dat hij aldaar ook effectief dient aangetroffen te worden. Er blijkt dan ook uit geen enkele wettelijke bepaling dat een persoon ook daadwerkelijk op dit adres dient aangetroffen worden. Ten dien einde wijst concluant erop dat de praktijk bij de gemeenten terzake absoluut niet consistent zijn en dat het in de praktijk afhangt van beslissingen van de politieagent die op een volstrekt willekeurige wijze een woonstcontrole afleveren. De administratieve praktijk terzake geeft dan ook heel wat rechtsonzekerheid met zich mee, hetgeen an sich al niet in overeenstemming is met de Richtlijn 2004/38 (overweging 14).

In casu besluit verweerster op basis van het politieverlag dat concluant niet meer in Heusden- Zolder zijn hoofdverblijfplaats zou hebben omdat hij aldaar niet kon aangetroffen worden.

Het is evident dat concluant niet op het adres Belikstraat 24 te Heusden-Zolder kon aangetroffen worden omdat hij ingevolge de bijlage 13 septies dd. 06.08.2019 op het ogenblik van de vaststellingen van de politiediensten van zijn vrijheid beroofd werd. Echter dit betekent niet dat concluant geen voldoende belangen meer heeft op het voormelde adres. Het weze benadrukt dat art. 3 Wet Bevolkingsregisters stelt dat iemand zijn hoofdverblijfplaats heeft (en behoudt) alwaar hij gewoonlijk verblijft. Voor het bepalen van deze gewoontelijke feitelijke hoofdverblijfplaats dienen alle feitelijke elementen in overweging genomen worden. Deze feitelijke elementen kunnen onder meer zijn de plaats waar het gezin gevestigd werd (art. 16 KB rijksregister).

In casu kan er geen twijfel over bestaan dat concluant gewoonlijk verblijft in Heusden- Zolder.

Inderdaad concluant woonde jarenlang onafgebroken op dit adres zoals blijkt uit alle positieve woonstverslagen gelet op de 5 eerdere aanvragen gezinshereniging. Verweerster wist aldus dat concluant in haar gemeente al jarenlang verbleef.

Concluant woont al sinds september 2016 samen met zijn broer Erdal en diens gezin op voormeld adres (stuk 5). Bij een eventuele woonstcontrole zou dan ook kunnen vastgesteld worden dat de kledij, allerhande spullen en documenten op voormeld adres aanwezig zijn, concluant heeft er zelfs een eigen kamer. Iedereen in de buurt kent concluant en bijgevolg weet iedereen - inclusief de wijkagent - dat hij aldaar verblijft.

Het één en het ander wordt overigens bevestigd in het administratieve rapport dewelke opgesteld werd door insp. Evy BOGAERT naar aanleiding van de arrestatie van concluant wegens illegaal verblijf op 06.08.2019 (stuk 3) :

"Verblijfsadres Straat: Belikstraat 24 Postcode: 3550 Stad: Heusden-Zolder Land: België

Adrestype: Wettelijke en werkelijke verblijfplaats "

Dit stuk toont derhalve aan dat concluant op dit adres daadwerkelijk verblijft en aldaar - in normale omstandigheden- kan aangetroffen worden. Het feit dat concluant niet kon aangetroffen worden , was dus louter te wijten aan het feit dat hij buiten zijn wil om vastgehouden werd.

Dat concludant thans tijdelijk opgesloten zit in Vottem doet immers geen afbreuk aan het vaststaande feit dat concludant al geruime tijd op dit adres met zijn broer en diens familie woont en na vrijstelling opnieuw zal terug keren naar deze woonst gelegen aan de Belikstraat 24 te Heusden-Zolder.

In casu zijn er dan ook voldoende elementen voorhanden om te besluiten dat concludant zijn hoofdverblijfplaats - ondanks zijn vrijheidsberoving - behield op het adres Belikstraat 24 te Heusden - Zolder. In die zin verwijst concludant naar een arrest van de RvV met een gelijkaardige redenering over het toenmalige art. 40 Vw. (RvV 30 augustus 2007, nr. 1487).

Met andere woorden de re-integratie was en is, nadat concludante in vrijheid gesteld zou zijn/is , op elk ogenblik mogelijk.

Echter iemand kan als tijdelijk afwezig beschouwd worden indien hij niet effectief verblijft op zijn/haar hoofdverblijfplaats tijdens een bepaalde periode, wanneer hij voldoende belangen behoudt op zijn hoofdverblijfplaats en dat er elementen zijn die aantonen dat de re-integratie in de hoofdverblijfplaats op elk moment mogelijk is (art. 18 KB rijksregister), quod in casu.

Concludant was dan ook slechts tijdelijk afwezig in de zin van art. 18 KB.

Concludant verblijft wel degelijk op het adres aan de Belikstraat 24 te Heusden-Zolder alwaar hij zijn centrum van belangen heeft.

Hij kan dan ook slechts aanzien worden als tijdelijk afwezig in de zin van art. 18 KB.

Gelet op het voorgaande gaat de Burgemeester van de gemeente Heusden-Zolder er in zijn beslissing (stuk 1) verkeerdelijk van uit dat concludant niet op het adres aan de Belikstraat 24 van zijn gemeente zou verblijven.

Er had een positieve woonstcontrole moeten volgen gevolgd door de afgifte van een attest van immatriculatie (AI - oranje kaart). Het is vaststaande rechtspraak dat dit AI een tijdelijk verblijfsrecht geeft en dus impliciet maar zeker het uitwijzingsbevel en het hieraan gekoppelde inreisverbod intrekt. (RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 25 mei 2014, nr. 10.529).

Overigens merkt concludant op dat verweerster in haar nota met opmerkingen van onbepaalde datum voorhoudt dat omdat concludant een huwelijksaanvraag zou ingediend hebben met mevrouw DELIDOGAN afbreuk zou doen aan het feit dat hij niet op dit adres meer zou verblijven.

In de eerste plaats is deze motivering apocrief, doch ook en dit is essentieel heeft an sich niets met de grond van de zaak te maken. Een huwelijksaanvraag staat immers niet in de weg dat concludant na vrijlating terugkeert naar zijn centrum van belangen in Heusden Zolder. De huwelijksaanvraag is een volstrekt andere procedure.

De kern van het debat is of concludant op het grondgebied van de gemeente verblijft in het kader van art. 47/1 Vw. Verweerster probeert nodeloos verwarring te stichten.

De motivering van verweerster is dan ook in zijn geheel niet objectief en miskent het feit dat concludant op het adres aan de Belikstraat 24 te Heusden - Zolder daadwerkelijk verblijft en dat hij minstens aanzien diende te worden als tijdelijk afwezig in de zin van art. 18 KB Rijksregister en dus wel degelijk nog zijn centrum van belangen had in de gemeente van verweerster.

Het middel is gegrond.

De bestreden beslissing dient vernietigd worden."

3.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoeker diende reeds 6 aanvragen in om een verblijfskaart te bekomen als familielid van een burger van de Europese Unie, zijnde zijn Deense schoonzus.

Deze aanvragen werden steeds geweigerd aangezien verzoeker nooit aan de voorwaarden voldeed.

De 5de aanvraag van verzoeker dateert van 04/04/2019. Deze aanvraag werd geweigerd en verzoeker kreeg een bijlage 20 zonder bevel, beslissing genomen op 31/07/2019. Deze beslissing werd door de politie betekend aan verzoeker, samen met de bijlage 13septies en 13sexies. Verzoeker werd overgebracht naar het gesloten centrum in Vottem.

Op 31/07/2019 werd verzoeker afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht.

Op 23/09/2019 werd dan een 6de aanvraag ingediend met volmacht door Mr. Roels. Aangezien verzoeker niet aanwezig was in de woning te Heusden-Zolder, Belikstraat 24 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden zonder bevel.

Deze beslissing werd via het DVZ overgemaakt aan het centrum te Vottem ter betekening.

Verzoeker heeft vervolgens een beroep tot nietigverklaring van deze beslissing ingediend. Verzoeker haalt aan dat er een schending zou zijn van art. 16 en 18 KB Rijksregister. Volgens verzoeker heeft hij zijn hoofdverblijf nog steeds op het adres Heusden-Zolder, Belikstraat 24 aangezien hij er voldoende belangen zou hebben en hij zou als tijdelijk afwezig beschouwd moeten worden. Bovendien zou verzoeker na zijn vrijlating ook terugkeren naar de woning te Heusden-Zolder.

Het staat vast dat verzoeker niet werd aangetroffen in de woning bij de woonstcontrole. Dit blijkt uit de controle uitgevoerd op 26/09/2019.

Verzoeker houdt echter verkeerdelijk voor dat hij beschouwd moet worden als tijdelijk afwezig. Men kan enkel tijdelijk afwezig zijn indien men gemachtigd is om meer dan 3 maanden in het Rijk te verblijven. Verzoeker was evenwel niet gemachtigd om in het Rijk te verblijven en dit wegens het verlies van verblijfsrecht op 31/07/2019.

Een tijdelijke afwezigheid is onmogelijk indien men niet reeds in de bevolkingsregisters is ingeschreven. Verzoeker was niet ingeschreven in de bevolkingsregisters. Verzoeker kan bijgevolg niet als tijdelijk afwezig beschouwd worden.

Bovendien is het niet correct dat verzoeker voldoende belangen heeft te Heusden-Zolder en hij zal terugkeren naar de woning te Heusden-Zolder. De raadsman van verzoeker deelde de dienst geschillen van de dienst vreemdelingenzaken mee dat verzoeker een huwelijksaangifte indiende bij de ABS te Sint-Joost-Ten-Node. Verzoeker heeft bijgevolg duidelijk de intentie om zich na zijn vrijlating te vestigen in Sint-Joost-Ten-Node en niet langer in Heusden-Zolder zodat er geen sprake kan zijn van enige belang.

Het is dan ook een correcte vaststelling dat verzoeker zijn hoofdverblijfplaats niet heeft te Heusden-Zolder bij zijn familielid.

Aangezien verzoeker niet beschouwd kan worden als tijdelijk afwezig, hij geen belangen heeft in Heusden-Zolder en ook niet naar Heusden-Zolder zal terugkeren, dient het beroep afgewezen te worden."

3.3. Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd. Zij meent dat de verwerende partij er verkeerdelijk vanuit gaat dat zij, omdat zij in Vottem is opgesloten, geen deel meer zou uitmaken van de gezinscel van de Unieburger. Zij stelt dat de verwerende partij in casu op basis van het politieverslag besluit dat zij niet meer in Heusden-Zolder haar hoofdverblijfplaats zou hebben, omdat zij daar niet kon aangetroffen worden. Het is volgens de verzoekende partij echter evident dat zij daar niet kon aangetroffen worden, omdat zij ingevolge de bijlage 13septies van 6 augustus 2019 op het ogenblik van de vaststellingen van de politiediensten van haar vrijheid werd beroofd. Dit betekent echter volgens de verzoekende partij niet dat zij geen voldoende belangen meer heeft op het voormelde adres. Iemand heeft immers zijn hoofdverblijfplaats waar hij gewoonlijk verblijft. Voor het bepalen van deze gewoontelijke feitelijke hoofdverblijfplaats moeten alle feitelijke elementen in overweging genomen worden volgens de verzoekende partij. Deze feitelijke elementen kunnen volgens de verzoekende partij onder meer zijn de plaats waar het gezin gevestigd werd. De verzoekende partij verwijst naar artikel 16 van het KB Rijksregister. Volgens de verzoekende partij kan er in casu geen twijfel over bestaan dat zij gewoonlijk verblijft in Heusden-Zolder. Zij woonde jarenlang onafgebroken op dit adres, zoals blijkt uit alle positieve woonstverslagen, gelet op de vijf eerdere aanvragen gezinshereniging. De verwerende partij wist volgens de verzoekende partij dus dat zij al jarenlang in de gemeente verbleef. Verder stelt de verzoekende partij dat zij al sinds september 2016 samen met haar broer E. en diens gezin op voormeld adres woont. Bij een eventuele woonstcontrole zou dan volgens de verzoekende partij ook kunnen vastgesteld worden dat de kledij en allerhande spullen en documenten op voormeld adres aanwezig zijn. De verzoekende partij heeft er zelfs een eigen kamer. Iedereen in de buurt kent haar, inclusief de wijkagent, en weet dus ook dat zij daar verblijft. Het één en ander wordt volgens de verzoekende partij bovendien bevestigd in het administratief rapport dat werd opgesteld door inspecteur E. B. naar aanleiding van de arrestatie van de verzoekende partij wegens illegaal verblijf op 6 augustus 2019. Daarin staat letterlijk het voormelde adres beschreven als "*wettelijke en werkelijke verblijfplaats*". Dit stuk toont volgens de verzoekende partij dan ook aan dat zij daadwerkelijk verblijft op dit adres en daar, in normale omstandigheden, kan aangetroffen worden. Dat zij tijdelijk opgesloten zit in Vottem doet volgens haar geen afbreuk aan het vaststaande feit dat zij al geruime tijd op dit adres

woont met haar broer en diens familie en dat zij na vrijstelling er opnieuw zal terugkeren. In casu zijn er volgens haar dan ook voldoende elementen voorhanden, om te besluiten dat zij haar hoofdverblijfplaats, ondanks haar vrijheidsberoving, behield op het adres in Heusden-Zolder. De verzoekende partij stelt verder dat volgens artikel 18 KB Rijksregister iemand als tijdelijk afwezig kan beschouwd worden indien hij niet effectief verblijft op zijn/haar hoofdverblijfplaats tijdens een bepaalde periode, wanneer hij voldoende belangen behoudt op zijn hoofdverblijfplaats en dat er elementen zijn die aantonen dat de re-integratie in de hoofdverblijfplaats op elk moment mogelijk is. Dit is volgens de verzoekende partij in casu het geval. De verzoekende partij stelt verder dat zij dus een attest van immatriculatie had moeten krijgen, en dit haar een tijdelijk verblijfsrecht geeft. Daarom zou het uitwijzingsbevel en het daaraan gekoppelde inreisverbod volgens haar impliciet maar zeker ingetrokken worden.

In antwoord op de nota met opmerkingen betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij voorhoudt dat zij een huwelijksaanvraag zou ingediend hebben met mevrouw D. en dat dit afbreuk zou doen aan het feit dat zij nog steeds op dit adres zou verblijven. De verzoekende partij stelt dat deze motivering apocrief is of verborgen. Volgens haar heeft deze motivering niets te maken met de grond van de zaak. Een huwelijksaanvraag staat immers niet in de weg dat de verzoekende partij na vrijlating terugkeert naar het centrum van haar belangen in Heusden-Zolder. De huwelijksaanvraag is een volstrekt andere procedure.

Op 23 september 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van mevrouw G. M. L. Op 26 september 2019 weigert de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing. Deze beslissing werd genomen op grond van artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

“§ 3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De bestreden beslissing bevat slechts één enkel motief, en dat luidt als volgt:

“Uit de woonstcontrole blijkt niet dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 4 april 2019 een vijfde aanvraag indiende voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Deense schoonzus. Deze aanvraag werd op 31 juli 2019 geweigerd. De weigeringsbeslissing werd door de politie aan de verzoekende partij op 6 augustus 2019 ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13sexies). De verzoekende partij werd vervolgens overgebracht naar het gesloten centrum van Vottem.

Het beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd bij arrest nr. 224 901 van 13 augustus 2019 verworpen. Het beroep bij de Raadkamer van Hasselt tegen de maatregel tot vasthouding werd bij vonnis van 16 augustus 2019 ontvankelijk, maar ongegrond bevonden.

Op 31 juli 2019 werd de verzoekende partij in het vreemdelingenregister afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht.

Op 23 september 2019 diende de verzoekende partij een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Deense schoonzus. De aanvraag werd bij volmacht ingediend, middels haar advocaat.

Op dezelfde dag werd een adreswijziging doorgegeven, eveneens bij volmacht, middels haar advocaat. Aan de advocaat van de verzoekende partij wordt een ontvangstbewijs van de aangifte waarin voorzien is bij artikel 7, §1, eerste lid, van het KB van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister, afgegeven. In dit document staat dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van

de gemeente Heusden-zolder de aangifte ontvangen heeft waarbij de verzoekende partij haar hoofdverblijfplaats heeft overgebracht naar de gemeente Heusden-Zolder (adres) komende van afgevoerd – verlies verblijfsrecht.

Op 26 september 2019 wordt een woonstcontrole uitgevoerd op het nieuwe adres. Deze woonstcontrole is negatief.

Uit de gegevens van het vreemdelingenregister, die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat de verzoekende partij afgevoerd was uit het vreemdelingenregister. Teneinde opnieuw ingeschreven te kunnen worden in het vreemdelingenregister diende de verzoekende partij een aanvraag tot inschrijving in te dienen bij de gemeente, hetgeen zij gedaan heeft middels een volmacht van haar advocaat. De inschrijving in het vreemdelingenregister geschiedt pas nadat er een onderzoek is gebeurd naar de reële verblijfplaats door de lokale politie en dit geresulteerd heeft in een positieve woonstcontrole. Dit blijkt uit artikel 7 van het koninklijk besluit betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister.

De Raad merkt op dat op het voormelde ontvangstbewijs naar aanleiding van de aangifte van een adreswijziging, uitdrukkelijk vermeldt staat “Elke persoon die (na een positief politieonderzoek) ingeschreven wordt (...).”

Het staat vast dat de verzoekende partij niet werd aangetroffen in de woning bij de woonstcontrole. Dit blijkt uit de controle uitgevoerd op 26 september 2019.

De verzoekende partij stipt aan dat zij niet kon aangetroffen worden bij de woonstcontrole daar zij op dat ogenblik in een gesloten centrum te Vottem verbleef. Zij verwijst echter naar de bepalingen van het Koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister en argumenteert dat zij slechts tijdelijk afwezig was.

De verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar de bepalingen van dit koninklijk besluit. Dit koninklijk besluit werd genomen in uitvoering van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten.

Artikel 1 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten (hierna: de wet van 19 juli 1991) luidt als volgt:

“Artikel 1.

§ 1. In elke gemeente worden gehouden :

1° bevolkingsregisters waarin ingeschreven worden op de plaats waar zij hun hoofdverblijfplaats gevestigd hebben, ongeacht of zij er aanwezig dan wel tijdelijk afwezig zijn, de Belgen en de vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn om voor een langere termijn dan drie maanden in het Rijk te verblijven, die gemachtigd zijn zich er te vestigen, of die om een andere reden ingeschreven worden overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met uitzondering van de vreemdelingen die zijn ingeschreven in het in 2° bedoelde register evenals de personen bedoeld in artikel 2bis van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen

(...)

2° een wachtregister waarin worden ingeschreven op de plaats waar zij hun hoofdverblijfplaats gevestigd hebben, de vreemdelingen (die een asielaanvraag indienen) en die niet in een andere hoedanigheid in de bevolkingsregisters zijn ingeschreven.

Wanneer een vreemdeling (die een asielaanvraag heeft ingediend) uit de bevolkingsregisters geschrapt wordt doch in de gemeente verblijf blijft houden, wordt hij ingeschreven in het wachtregister.

De Koning kan, bij een in Ministerraad overlegd besluit, de inschrijving in het wachtregister voorschrijven van andere vreemde onderdanen die zich in een onzekere administratieve toestand van verblijf in België bevinden, die hun inschrijving of het behoud ervan in de bevolkingsregisters niet mogelijk maakt.

De artikelen 3, 4, 5, 7 en 8 zijn toepasselijk op het wachtregister.

§ 2. De personen bedoeld in § 1, eerste lid, 1°, worden op hun aanvraag door de gemeente waar zij gewoonlijk vertoeven, ingeschreven op een referentieadres :

- wanneer zij in een mobiele woning verblijven;*
- wanneer zij om beroepsredenen of bij gebrek aan voldoende bestaansmiddelen geen verblijfplaats hebben of meer hebben.*

Onder referentieadres wordt verstaan het adres van ofwel een natuurlijke persoon die is ingeschreven in het bevolkingsregister op de plaats waar hij zijn hoofdverblijfplaats heeft gevestigd, ofwel een rechtspersoon en waar, met de toestemming van deze natuurlijke persoon of deze rechtspersoon, een natuurlijke persoon zonder vaste verblijfplaats is ingeschreven.

De natuurlijke persoon of de rechtspersoon die de inschrijving van een andere persoon aanvaardt als referentieadres, verbindt zich ertoe daar alle voor die persoon bestemde post of alle administratieve documenten te laten toekomen. Hierbij mag de natuurlijke persoon of de rechtspersoon geen winstbejag nastreven. Enkel verenigingen zonder winstoogmerk, stichtingen en vennootschappen met sociaal oogmerk die minstens vijf jaar rechtspersoonlijkheid genieten en die zich in hun statuten tot doel hebben gesteld onder meer de belangen van één of meer rondtrekkende bevolkingsgroepen te behartigen of te verdedigen, kunnen optreden als rechtspersoon bij wie een natuurlijk persoon een referentieadres kan hebben.

In afwijking van het vorige lid worden de Belgische onderdanen die verbonden zijn aan de Krijgsmacht en de gezinsleden die hen vergezellen, in garnizoen in het buitenland, en die geen verblijfplaats meer hebben in België, ingeschreven op het door de minister van Landsverdediging vastgestelde referentieadres.

Op dezelfde wijze worden de personen die bij gebrek aan voldoende bestaansmiddelen geen verblijfplaats hebben of meer hebben en die bij gebrek aan inschrijving in de bevolkingsregisters geen maatschappelijke bijstand kunnen genieten van een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn of om het even welk ander sociaal voordeel, ingeschreven op het adres van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van de gemeente waar zij gewoonlijk vertoeven.

Op dezelfde wijze worden gedetineerden, met name de Belgen en de vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn om voor een langere termijn dan drie maanden in het Rijk te verblijven, die zijn opgesloten in een penitentiaire inrichting en geen verblijfplaats hebben of meer hebben, ingeschreven op het adres van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van de gemeente waar zij het laatst stonden ingeschreven in het bevolkingsregisters. De gedetineerden, met name de Belgen en de vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn om voor een langere termijn dan drie maanden in het Rijk te verblijven, die nooit zijn ingeschreven geweest in de bevolkingsregisters van een gemeente, worden ingeschreven op het adres van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van de gemeente waar de penitentiaire inrichting ligt.

§ 3. (...)”

Uit voormeld artikel 1, §1, eerste lid, 1° van de wet van 19 juli 1991 blijkt dat in elke gemeente bevolkingsregisters (dit is het bevolkingsregister sensu stricto en het vreemdelingenregister) worden gehouden waarin worden ingeschreven op de plaats waar zij hun hoofdverblijfplaats hebben “de vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn om voor een langere termijn dan drie maanden in het Rijk te verblijven, die gemachtigd zijn zich er te vestigen, of die om een andere reden ingeschreven worden overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met uitzondering van de vreemdelingen die zijn ingeschreven in het in 2° bedoelde register evenals de personen bedoeld in artikel 2bis van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen”. De verzoekende partij is niet een dergelijke vreemdeling. Zij is noch toegelaten noch gemachtigd om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven, noch om er zich te vestigen en ze toont ook niet aan dat ze op grond van een andere bepaling van de Vreemdelingenwet ingeschreven kan worden. Aldus kan ze zich niet dienstig beroepen op de voormelde wet, noch op het uitvoeringsbesluit genomen in toepassing van deze wet.

Artikel 52, § 1 van het vreemdelingenbesluit stelt duidelijk dat het familielid van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie is en de familieband bewijst en een aanvraag indient voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft, pas na woonstcontrole wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister waarna hij een attest van immatriculatie ontvangt.

De woonstcontrole was in casu negatief.

Uit artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit volgt onder meer dat indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, de aanvraag wordt geweigerd.

Met haar betoog maakt zij aldus niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU